

Jurnalul Femeilor care aduc PACEA

Prezență

Atitudine

Conectare

Echilibru

Acțiune

we
in care
Moldova

 UK Government

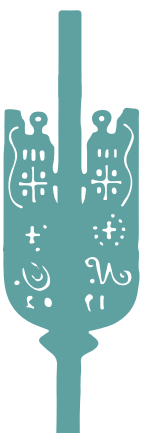

INSTITUTE FOR
WAR & PEACE REPORTING

Acest material este realizat de Asociația Obștească „FĂCLIA” în cadrul proiectului „Abilitarea Femeilor prin Alianța de Conectare pentru Reziliență Pretutindeni în Moldova (NE PASĂ în Moldova)”, finanțat printr-un grant al Institutului pentru Raportare despre Război și Pace (IWPR) cu suportul Guvernului Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

**Angela BOTEZATU, directoare adjunctă,
Centrul de Excelență în Economie și
Finanțe**

Fii tu schimbarea. Fii tu însăși!

Societatea în care trăim, familia, tradițiile, mai nou și pandemia, ne impun deseori anumite reguli care ne fac rigizi, închiși, ascunși... după o mască. Tindem să corespundem normelor și tradițiilor societății, dar nicidecum nu ținem cont de ce vrem noi, ce ne dorim cu adevărat.

Jucăm diferite roluri, pe care ni le-am asumat, dar iarăși, pentru a corespunde așteptărilor celor din jur, dar uităm că trebuie să ne simțim bine în pielea noastră. Și în toată goana ne e frică să nu greșim, să nu-i dezamăgim pe cei din jur.

Dar este firesc să greșim și trebuie să ne permitem uneori acest lucru pentru a învăța să fim mai buni, a ierta și a accepta. Eram atât de autocritică, încât am uitat să fiu liberă. Singură m-am „încătușat”. Eu știam că nu trebuie să fac un lucru sau altul, dar cine a spus că nu am voie? De ce nu am voie?

Programul de leadership sistemic m-a făcut să mă redescopăr, să-mi ascult nevoile și dorințele. Am îndrăznit să particip la program fiind atrasă de subiect, dar și dorința de a cunoaște oameni noi. Anterior, nu am auzit despre leadership sistemic.

Eu predau cursuri de economie, management, dar leadershipul sistemic a fost o descoperire. Credeam că voi învăța noțiuni noi despre liderism în general, ceea ce-mi va fi util pentru a consolida echipa din care fac parte. Dar am ajuns să mă schimb eu însămi. Am înțeles că de fapt, schimbarea începe cu mine. Cum mă simt eu, cât de bine mă simt așa cum sunt, în propria piele, să găsesc echilibrul. Și atunci, toate în jur se aliniază: atmosfera în familie, la serviciu. Am asimilat idei, tehnici, metode de reflecție și comportament. Am învățat să ascult, ceea ce nu puteam face.

Am învățat să accept că pot să greșesc și să nu mă simt vinovată, să nu mă simt vinovată pentru greșelile celor din jur. Nu poți controla totul sută la sută. Trebuie să lași lucrurile să-și urmeze cursul firesc, iar noi să fim naturale. Să fim noi însăse.

Lilia CHIRIAC, doctor, conferențiară universitară, Universitatea Tehnică din Moldova

Am descoperit lidera din mine și dorința de a realiza mai multe!

În momentul în care am văzut invitația la programul de Leadership sistemic eram într-o perioadă extrem de încărcată cu diverse activități. Am înțeles că va fi o mare provocare pentru mine să particip la acele sesiuni, dar mi-a atras atenția subiectele ce urmau a fi abordate, în special leadershipul sistemic.

Sunt de mai mult timp interesată de leadership, dar aici s-a venit cu o abordare diferită și anume, prin prisma aspectului sistemic. Inițial, nici nu eram sigură că mă voi integra în acele abordări, tematici, dar în scurt timp, m-am implicat activ, m-am regăsit, ba chiar, m-am redescoperit. Aici am realizat că există o versiune mai bună a mea. După cele patru module și ședințe pe care le-am avut pe parcursul programului, am înțeles că liderul, de fapt, se ascunde în mine și am conștientizat că aș avea suficiente resurse pentru a transmite experiența acumulată de-a lungul anilor mai departe, am învățat să accept faptul că pot realiza mai mult. Acest lucru s-a întâmplat datorită formatoarelor și comunității de femei ambițioase cu care am interacționat.

Femeile sunt ființe puternice, dar aici am văzut ce înseamnă să fii o femeie care se acceptă, încrezătoare în forțele proprii și lideră. Pe noi ne-a unit gândul, obiectivele comune, dorința de a ne descoperi potențialul, să avem curajul de a veni cu idei în public, în societate, de a ne face vocea auzită, pentru că din păcate, la noi în societate mai persistă percepția că femeia este protectoarea căminului familial, dar dincolo de familie, o femeie are un potențial enorm ce trebuie valorificat și astfel să vină cu o contribuție în societate. Și pornind de aici, am conștientizat cea mai importantă schimbare, dorința de a dezvolta proiectele pe care le-am început, dar din mai multe motive au rămas în așteptare. În baza unui studiu pe care l-am făcut, am reușit să demonstrez că reușita studenților depinde mult și de inteligența emoțională. Astfel, ceva timp în urmă am conceput un program de inteligență emoțională pentru studenți. Adunasem un grup și pot spune că am și dat startul proiectului, dar la un moment dat l-am pus pe pauză. Datorită programului de Leadership sistemic, am înțeles că pot și trebuie să merg mai departe și că de fapt eu sunt acel lider care poate aduna studenții în jurul lui pentru a le oferi din experiența și abilitățile acumulate. Un început bun, trebuie continuat. Am elaborat programul pentru studenți care, am constatat că la fel, conține tehnici similare celor utilizate de facilitatoarele din cadrul programului nostru. Acest lucru m-a încurajat mai mult pentru că mi-am demonstrat că ceea ce fac eu e bine și merită să continui. Orice femeie poate să se realizeze unde vrea și unde îi place. Doar că uneori avem nevoie de încurajare. Așa mi s-a întâmplat mie.

**Mariana PÎRȚAC, profesoară, directoare
adjunctă, IP Liceul „Da Vinci”**

Femeile se implică pentru a schimba lucrurile în bine.

Cea mai importantă schimbare este că nu trebuie să abdic, sub nicio formă, de la menirea mea: să aduc, să mențin și să devin femeia - Armonie, Credință, Împăcare, Pace.

Fiind în acest proiect, am văzut că noi, femeile, deși diferite, avem totuși aceleași griji, nevoi, dar și aspirații, dorințe. Aici a fost creată o comunitate mica - mare a femeilor care vor și pot schimba lucrurile în bine.

Mă implic pentru că sunt convinsă că schimbarea începe de la fiecare din noi. Avem puterea de a crea armonie în familie, la locul de muncă, în comunitatea din care facem parte. Acum, am toată certitudinea că aleg să schimb lumea împreună cu femeile acestei lumi!

Participarea în proiect mi-a reconfirmat convingerea colectivă: „Ne pasă în Moldova”. Acum, când am devenit mai încrezătoare în forțele proprii, am înțeles că pot și trebuie, la rândul meu să ajut și alte femei.

Mi-am îndreptat privirea spre femeile din sistemul educațional, din care fac parte. Avem nevoie de ajutor! Cred, în continuare, în schimbare prin acțiune, prin motivație, prin implicare! Aleg, în continuare, să lucrez în domeniul educației, pentru că acolo se produce și se edifică personalitatea fetițelor, adolescentelor, tinerelor, viitoarelor femei.

Aleg să inițiez activități prin care femeile - cadre didactice să știe cum să-și gestioneze viața. Asemenea proiecte rup cercul vicios al societății, fac femeia să-și conștientizeze valoarea, să prețuiască viața, să-și extindă calitativ relațiile umane și să revină împăcată acasă, în locul care arată așa cum își dorește ea.

Avem nevoie de proiecte pentru femeile din orice domenii, activități prin care să fie învățate să-și păstreze echilibrul, să asigure pacea acolo unde sunt și să-i învețe și pe alții cum s-o facă!

Natalia POPOV, formatoare, profesoară de Educația pentru societate, Gimnaziul Fălești

Am învățat să ascult oamenii dincolo de cuvinte...

Fiind în calitate de formatoare, coordonatoare de proiecte și profesoară evident, am participat la mai multe sesiuni de formare. Primul lucru care mi-a atras atenția în cadrul programului de Leadership sistemic a fost faptul că aici nu am venit să învățăm definiții, noțiuni, concepte, dar să ne descoperim pe noi înșine. Da, a fost o surpriză extrem de plăcută să mă descopăr pe mine, să fiu atentă la nevoile mele.

La fel ca mine, toate participantele au reușit să se conecteze cu sine, dar când eram în cerc, împreună, se crea o conexiune deosebită între noi. În acest program au participat femei de diferite vârste și domenii de activitate, dar în final, am devenit un întreg în pofida diferenței, păstrându-ne totuși autenticul. Am învățat să înțeleg și să cred în puterea femeii. Inclusiv prin experiența altora, am reșit o conetare cu mine, am mers spre mine. Aici noi am învățat a oferi, a dărui, dar și a primi, ceea ce nu întotdeauna îmi reușea. Din păcate, din cauza ritmului alert al vieții am uitat să ne oprim un pic, să analizăm, să vedem lucrurile altfel. Să vedem frumosul, arta, binele din noi și în cei din jurul nostru.

Deși suntem parte a unei societăți, noi niciodată nu mai reușim să ne adunăm, să comunicăm, să împărtășim idei, sugestii, experiențe. Aici am avut posibilitatea să mă opresc, să văd situația dintr-o parte, să analizez și să ascult oamenii... da, dincolo de cuvinte. Acum, când discut cu o persoană eu nu doar o aud ce spune, dar îi simt emoțiile. Am reușit acest lucru datorită conexiunilor din cadrul ședințelor pe care le așteptam deja de fiecare dată cu mare nerăbdare. Mi-a plăcut atât de mult această experiență încât, la unele întruniri luam cu mine o prietenă sau o colegă, pentru ca și ele să aibă parte de aceste transformări.

M-am molipsit de această experiență încât acum, după program, în cadrul sesiunilor pe care le organizez, am preluat și aplicat modelul Șezătorii moderne la o întrunire cu tinerii. Să știți că a fost extrem de ușor să-i conectez și pe ei la un dialog grație celor însușite de mine. Voi continua să împart mai departe din ceea ce am învățat pentru că în vremurile grăbite în care trăim, avem nevoie să ne putem opri, să ne ascultăm, să ne auzim. Iar atunci când nu știm cum să o facem, e minunat că putem învăța acest lucru indiferent de vârstă și statut.

Tamara CRIVOI, medic de familie, Cimișlia

Schimbări pentru cei aflați în impas

Când am aplicat la proiectul de Leadership sistemic-We Care Moldova eram într-o perioadă dificilă din punct de vedere emoțional. Din cauza suprasolicitării la locul de muncă, dar și a altor factori, eram în pragul arderii profesionale.

Emoțional, eram practic la pământ. Nu exagerez dacă spun la limita depresiei. Aveam nevoie de o schimbare în viață, de un imbold ca să pot merge mai departe.

Și așa, din pură întâmplare, am dat peste anulul despre desfășurarea acestui program pentru femei. Fiind o fire curioasă și mereu în căutarea unor soluții de a ieși din zona de confort, nu am ezitat și m-am înscris, mai ales că și subiectele mi s-au părut captivante.

Chiar de la primele ore de interacțiune cu facilitatoarele și participantele în proiect am simțit cum din nou îmi cresc aripi, apare o poftă de viață, iar nivelul de energie se dubla cu fiecare întrunire. Cum? Foarte simplu. Aici am început să aflu răspunsurile la mai multe întrebări care mă macinau în ultima vreme. Astfel, primeam o stare de satisfacție, că nu e totul pierdut și conștientizam faptul că sunt abia la un nou început. M-am regăsit pe mine. Perfecționismul ne epuizează, dorința de a fi pe placul tuturor, de a-i ajuta pe toți. Dar ce primim în schimb?

Noi, femeile, știm să dăm, dar nu am fost învățate să și primim. E o regulă nescrisă a vieții că energia treuie să meargă într-un circuit continuu, să existe acel schimb de energie. Dăm, dar și luăm. Noi îi ajutăm pe unii, iar la rândul nostru, avem nevoie să ne încărcăm cu energie de la alții. Aici energia poate fi orice: o vorbă bună, un schimb de informații, ajutor și tot așa. Întrunirile din cadrul programului erau ca un energizant, o stare bine, de echilibru și detașare de probleme. Te încarci cu energie pentru a merge mai departe. Asta este cea mai importantă schimbare pentru mine. Am găsit putere și dorința de a continua.

Mi-am pus pe policioare problemele și am văzut cum pot fi soluționate, pe rând. Cred că e timpul să rupem lanțul grijilor pe care le purtăm ca să ne eliberăm. Aici am găsit o ușă deschisă pe care nu am ezitat să intru și acum simt cum pot și vreau să merg înainte. Merg înainte și-i ajut și pe alții.

*Viorica CARAUȘ, lectoră universitară,
manageră comunicare și relații cu
publicul*

Dorința de implicare pentru a trăi în
împlinire

Atunci când am aflat despre proiect și am
citit descrierea lui am simțit că vreau să
fiu parte din el. Nevoia de cunoaștere,
dezvoltare, învățare blândă într-un spațiu
sigur, nevoia de contribuție, conectare e
destul de vie în mine și am observat cât e
de important pentru buna mea
funcționare.

Am rezonat cu abordarea asupra leadershipului feminin propusă de proiect, mi-au plăcut tematicile, facilitatorii și întregul concept. Am aplicat cu bucuria și speranța sinceră a unui copil care tare spera să fie selectat într-o comunitate în care își dorește să ajungă. Fiecare experiență de învățare în cadrul proiectului a fost unică, intensă, valoroasă.

A fost ca un dar pe care l-am primit și pe care îl integrez încă și acum în ființa mea. Am încheiat proiectul cu conștientizări, cu multă recunoștință și cu dorința de a transmite din cele învățate mai departe.

Cea mai importantă schimbare pentru mine, ca urmare a acestui proiect ține de a-mi asuma responsabilitatea de a aduce echilibru în ființa mea, în familia mea, în instituțiile în care activez, în comunitățile din care fac parte, prin transformarea luptei în dans, prin a vedea și onora adevărul fiecărui om.

Am făcut încă un pas pentru a învăța să comunic mai conștient, asertiv, autentic, onest. Prin interacțiunile pe care le am în familie, în comunitățile din care fac parte, în activitățile de instruire cu tinerii, dar și în cadrul organizației în care activez ca și manageră relații publice și comunicare, îmi propun să transmit mai departe cele însușite în proiect, în primul rând inspirând prin propriul comportament, prin relațiile conștiente pe care încerc să le construiesc.

Femeile au o multitudine de roluri. Fiecare rol necesită prezență, implicare, consum. E important din punctul meu de vedere ca femeile să fie bine cu ele pentru a putea aduce mai multă pace în toate ariile vieții lor și pentru a trăi în împlinire cu ele și cu oamenii din jurul lor. Or, a trăi în împlinire este una dintre cele mai valoroase conștientizări pe care am realizat-o în cadrul proiectului.

Bunica mea și poveștile din poveste

Autoare Mariana Ionel

Sunt oare mai memorabile poveștile fericite sau cele tragice? În general, cum apreciem valoarea unei povestiri, a unei cărți, vieți, a unei soarte, a unei femei: cu gândul la finalul ei sau focusându-ne atenția asupra anumitor momente? Ce prindem în cadru și punem în ramă?

A fost bunica mea fericită? Discutabil. Mi-ar plăcea soarta ei? Categorical nu! O admir? Sigur că da!

Ce merită să știm despre ea nu încapă nici în spațiul pretins imensurabil al internetului. Ce mi-aș permite să scriu, având în vedere că este încă în viață ea, dar mai ales unii dintre cei cu care a coabitat decenii întregi, este mai succint. Or, parțial, pentru că destăinuirile din soarta cuiva pot fi făcute publice numai în anumite condiții, dar adevărat, pentru că las sinceritatea să-și facă treaba, vă spun din povestea unei femei din preajmă.

Copil al războiului, născută în ajunul celui mai extins eveniment beligerant din istoria modernă, la 1937, a fost mereu capabilă să-mi relateze, prin ochi de copil, evenimentele istorice ale vremii, scutindu-mă de praful academic, adesea greoi și inutil, din manualele de istorie.

Deși relata despre cum rămăsese orfană de ambii părinți, despre zile cu mare frică, în care zburau obuze sau soldați intrau prin ograda devastată, despre foamete, luxul de amănunte cu care descrie spații și obiecte capătă un colorit special în vorbele ei, căci, fie vârsta fragedă, fie dorința de a memoriza mai multe, fie cea de a înfrumuseța lucrurile pentru a le oferi tentă de speranță, au făcut-o să reflecte culori vii, accente. Cel puțin, așa credeam până nu demult, până într-o zi în care m-am întrebat dacă nu cumva povestea astfel, încât să-mi redea adevărul, dar fără a mă speria prea mult, fără a-mi tăia din curajul de a crede că va fi bine.

Așa sau altfel, buna povestitoare din ea mi-a asigurat toate condițiile descriptive necesare ca să pot auzi și răsuflarea întretăiată a fetei mari, rudă de-a ei, pe care o ascundeau într-o ladă de zestre, în cea mai îndepărtată cameră, când veneau soldații înfometați prin sat, și tăcerea calului, mai dresat decât cei de circ, ascuns și el, și încercările străstrăbunicii mele de a exprima o frază stâlcită în limbi străine, prin care asigura că nu are nimic pentru că este văduvă.

Tot aici, spiritul încercat, dar optimist al bunicii mele m-a făcut să văd ochii ieșiți din orbite ai unor vecini înnebuniți de foame, care alergau din urma lor, pentru o bucată de mămăligă, torbița ei cusută din țol, cu care mergea mai târziu la școală, dar mai ales teancurile de fotografii și documente, pe care aceeași străstrăbunică le arunca în grabă pe foc, când aflase că sovieticii sunt prin regiune.

Mai târziu, imaginația mea s-a lăsat purtată prin povestirile bunicii despre lecțiile la școală,

despre eforturile depuse și dorința de a persevera, de a-și depăși condiția, de a îndreptăți așteptările bunicii care o crescuse și cele proprii.

Prin prisma povestirilor ei, am fost, mult înainte de absolvirea școlii, prin aulele universitare, la examenele de admitere, moment pe care îl ascultam stupefiată, căci, pornită la Filologie, unde cei care cred în alegere ar zice că îi era locul, din imboldul foarte insistent al unei profesoare, acceptă Facultatea de Matematică, unde cei care cred în soartă ar zice că trebuia să ajungă.

Legile fizicii dictează că orice energie se transformă în altă energie, nu apare din nimic și nu dispare fără urmă. Coloritul lingvistic al bunicii mele, iar mai apoi, simțul subtil al limbilor, de care dădea dovadă tatăl meu, și-au lăsat amprenta asupra mea, căci, anume cuvintele sunt cele de care mi-am legat viața.

Să revenim, până una alta, la scurt portret al unei femei de prin aceste locuri. Povestirile din povestea ei cuprind și adevărate născoceli, de dragul poveștilor de seară, care, odată terminată cartea cu povești, pe care mi-o citea înainte de somn, ceream altele, deci, povestirile reale din viața ei, se rânduiau seară de seară cu povești în care personaje fantastice se salvau cu apă vie, dar mai ales erau răsplătite pentru bunul lor comportament (vezi definiția cuvântului „profesoară”, căci asta devenise).

Ne întrebam de fericire și momente... Greutățile vieții nu au ocolit-o din fragedă copilărie până la adânci bătrânețe, ba au fost mai expresive decât maniera ei de a povesti, mai accentuate și mai frecvente decât la mulți alții și decât ar fi trădat zâmbetul ei și ardoarea de a face mereu ceva, orice care ar contribui la consolidarea caracterelor elevilor săi, la desfășurarea de activități, serate pe cinste la școală, la organizarea unor mese atât de primitoare în familie. Cât despre momente, cât de multe au fost marcate de bucurii! Copiii, construcția casei, aprecierile în mediul profesional, inclusiv stima deosebită a părinților și elevilor, cu care organiza atâtea activități extracurriculare, încât formarea lor în mare măsură a fost influențată de ea și de non-formal, de culori și tendința de a fi strălucitor, finii de cununie, nenumărații fini de botez, costumele ei elegante, de toate culorile, aspectul exterior, care a stârnit admirația multora și invidia unora, gospodărirea în familie cu soțul tot profesor, bucatele pline de gust și culoare, zâmbetele nepoților, succesele lor, grădina cu flori – oaza în care iubește să se afle dintotdeauna.

Clipele sunt prinse și în fotografii, iar bunica mea are o trăsătură cu adevărat deosebită, un specific pe care nu l-am mai întâlnit la nimeni. Copiii mei râd atât de entuziasmați de această capacitate a ei!... Vorba e că oricât de obosită ar fi, în orice ipostază, poziție o găsești, atunci când vrei să o fotografiezi, nu ai nicio șansă să-i faci o fotografie din alea, pe neașteptate. Cum și când simte camera? Nu știm. Și nu e de ieri, de azi, orice tip de aparat de fotografiat a fost utilizat de-a lungul timpului, a procedat ca la indigo. Într-o fracțiune de secundă ia poziția dorită de ea, dreaptă, zâmbet și poftim, fotografiezi. Poate acest obicei este reflecția atitudinii ei față de viață? Poate atât de multe a văzut, încât nu o poți lua prin surprindere? Sau poate aceasta este capacitatea de a te arăta lumii cum vrei să te vadă, nu neapărat cum te simți? Poate este consecința profesiei de pedagog, în care comportamentul și reputația sunt cunvinte de care se ține cont și prin vis? Poate și-a făcut ea cândva concluzia că nu iese bine decât așa? Nu, probabil, deosebit de conștientă de valoarea a ceea ce lasă în urmă, anume așa și-a dorit mereu să fie imprimată, deci, memorizată – pregătită.

Constelația Mariei și a 5 generații de femei

Autoare Violeta Teuțu

Au scris și spun înțelepții, ca în viața și destinul fetiței, apoi al femeii, un rol major îl joacă bunica pe linia mamei.

Și înveți să adopți, pe parcursul vieții, ca pe un handicap imens, lipsa acestei bunici. Și te simți aproape trunchiată, aproape vinovată ca nu ai avut-o îndeaproape, nu ai cunoscut-o pe cea care este o absență pururea prezentă în viața ta. Și acest handicap este aproape asumat, dacă câteva generații de femei în constelația familială nu și-au cunoscut bunica. În familia mea, această lipsă au trăit-o trei (3) generații de rând.

Până mai ieri, timpurile au fost vitrege, durerile - interiorizate, posibilitățile - limitate, inclusiv ale progresului tehnico-științific. Astfel ca, din 3 generații, chipul impregnat în poza îl are doar ultima bunică și mamă - Maria.

Maria, a plecat, aproape sistemic, prematur și tragic în alta dimensiune, neprinzând să-și vadă nepoțica, la fel ca și mama și bunica sa - Nadejda și Solomonina. Ce știm noi, cele ramase să ducem povara bunătații a 3 generații de femei? Știm că au fost mame și femei frumoase și vrednice, blânde și împlinite - cu menire și soartă asumate, fiecare dând viață multor copii, construind casă și afirmându-se profesional/social.

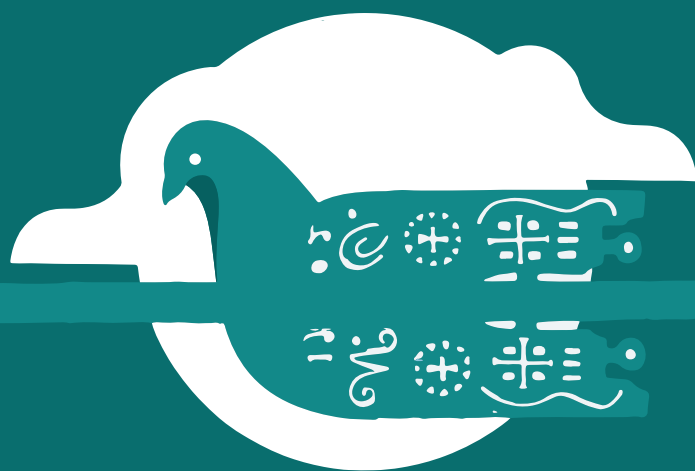
Și au mai făcut ceva fiecare din ele – au fost mame bune - în lipsa prematură a mamei fiecăreia. Au trăit cu credință, fără a se plânge pe soartă sau destin, sau a acuza handicapul lipsei celeilalte verigi (bunica) în viața lor. Și bunul Dumnezeu le învrednicea cu rost în tot

ce făceau. Și aluatul dospea, huma rodea, și cinci (5) copii creșteau frumos și sănătos.

Părinții noștri au cunoscut urmările foametei, aducându-și ulterior aportul la eliminarea foamei educaționale. Iar sâmbetele în casa îngrijită de mămica (Maria lui Valentin Teutu, din Hulboaca, Orhei – ambii profesori școlari) mereu se măsurau în gustul neperisabil a 14 pâini și seralii proaspăt scoase din cuptor, zeama aromată și oboseala din călcâiele mamei, care frigeau ca cuptorul la sfârșit de lungă zi. Momente de disperare, oboseala? Desigur - le-a avut și Ea! Și cum trecea peste ele? Bănuiesc - purtând în gând respectuos și responsabil icoana chipului părinților săi/mamei Nadia, precum și a noastră, cei 5 copii născuți din dragoste. Si... putea mai departe!

Așa a fost mămica Maria – la fel ca și mama, și bunica sa - Nadejda și Solomonina, toate crescute și legănate cu bunătate pe vatra satului Chiștelnița (când Orhei, când Telenești).

Astăzi, absența celor trei (3) prezențe are contur fizic (blond), încărcătură emoțională și rădăcini vii, din seva cărora trăiesc azi și eu/noi – alte 2 generații de femei. Cum vom «putea» noi trece peste «nu mai pot» sau disperări? Cu siguranță, purtând în gând chipurile iconice ale Mariei, Nadejda și Solomonina.

www.faclia.md